حضرت بابا عارف صاحب

علمِ حق در علمِ صوفی گم شود
ایں سخن کے با درِ مردم بود

مجموعہ سی حرفی ہائے تصوّف و توحید موسومہ بہ

گنجینۂ عرفان

مصنّفہ

تصوف از نہان و عیان عارفِ اسرارِ سرّ و اعلان جناب حضرت سائیں
شیخ حسین بخش صاحب قدس سرّہٗ ساکن قصبہ دھرم کوٹ رندھاوا تحصیل بٹالہ
ضلع گورداسپور

راز دان محمد علی ملنگ خادم نبی بخش

قیمت: ایک روپیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سی حرفی اوّل

الف اللہ دے نام دا واسطائی بھر دے شراب تھیں جام ساقی
شراب خانے اندر جھاڑو کرن خاطر بدلے جام دے رکھ غلام ساقی
دنیا دین تے جان ایمان لے لے ایہو رکھنا درم ستے دام ساقی
کر کرم دی نظر حسین اُتے خلقت وچ تیرا فیض عام ساقی

ب بخش مینوں جرعہ نام ربدے شراب خانے دی کڈھ زکوٰۃ ساقی
زکوٰۃ دیتیاں مال نہ ہووے تھوڑا بلکہ ہوندی ہے و[illegible]افتاب ساقی
وار دیاں شراب دے جام اتوں دین مذہب تے ذات صفات ساقی
ٹوٹ وچ حسین بے چین ہویا جگت نظر آوے کالی رات ساقی

ت ترس کر مینوں ترسانا ہیں کریں خیال خدا دا واسطائی
لگی پیاس میں آس کر پاس آیا مندے حال خدا دا واسطائی
نال تال مقال نہ ٹال مینوں جام پیال خدا دا واسطائی
حسین بخش مسکین فقیر اُتے نظر ڈال خدا دا واسطائی

ث ثابتی دے نال صدق کر کے فدوی حاضر ہویا ہے حضور ساقی
صراحی کھول شراب صفا والی میرا جام کردے بھرپور ساقی
تار نشے اندر مست محو ہو کے ویکھاں نور جس تھیں جلوہ کوہ طور ساقی
خودی دُوئی حسین دی دُور ہووے پردہ تخت والا ہووے چور ساقی

ج جلد شراب پیال مینوں آوے تاب اس جان بے تاب اندر

ترشہ دوہاں جہاناں دا رکھناہاں گردی اک پیالے شراب اندر
دستگیر ہیں توں دستگیر ہوتوں چلی جان خمار عذاب اندر
تینوں فرض حسینؔ تے رحم کرنا مسئلہ دیکھ قرآن کتاب اندر

ح حال میرے اُتے رحم کرنا نشہ پیال میرا سینہ پاک ہوئے
دفتر شرک غرور تے کذب والا اک نشے اندر جل کے خاک ہووے
رُوح مست ہے نشے وچہ چُپت ہو کے عازم سیر سفر افلاک ہوئے
برکت نشے دی نال حسینؔ عاجز خوف دشمناں تھیں بیباک ہوئے

خ خدمت دے واسطے رکھ ساقی خدمت گار ہاں رنداں متانیاں ندا
شراب خواراں دے پیر اندی خاک جھاڑاں رہواں تابعدار دیوانیاں ندا
دنیا دین اندر میتوں نہیں ڈھوئی بھریا ہویا بدنامیاں طعنیاں ندا
تیرے دوار حسینؔ آیا جھاڑ کش کرکے مے خوانیاں ندا

د دے شراب دا تیز پیالہ لاہ ننگ ناموس ملنگ ہوواں
عزت ننگ ناموس دے جیل اندر کاہنوں قیدیا نوا نگ تنگ ہوواں
غوطہ مار لیواں وچہ بحر وحدت رنگ کثرتی چھوڑ اک رنگ ہوواں
حسینؔ بخش شراب دی نال اندر دیوا جلے تے خاص پتنگ ہوواں

ذ ذوق تے شوق دے اثر والا کدھ بنر شراب صراحیاں تھیں
پرہیزگاراں تھیں کریں پرہیز ساقی کاہنوں منگنا ئیں اساں گناہیاں تھیں
اساں ترک کیتی پرہیز کولوں لنگھ گئے سفید سیاہیاں تھیں
نشے وچ خوائیاں بھاریاں نے حسینؔ واقف ہے انہاں بلایاں تھیں

ر رجا کے نشہ پیال میتوں مست محو کرئے سرشار ساقی
تار نشے اندر مست محو ہوکے دیکھاں باغ کھڑے گلزار ساقی

پھل زرد سفید تے سبز سوہے لیکے یار دے جیاں در یار ساقی
حسین کراں دیدار جا سوہنیاں دا دیواں نذر گلزار گزار ساقی

ز — زندہ کرے دلاں مردیاں نوں بخش اوس شراب تھیں جام ساقی
اگ عشق دی نشے تھیں تیز ہووے عقل ہوش دا جلے مقام ساقی
خلوت وچہ محبوب دا وصل ہووے رستہ بند ہووے خاص عام ساقی
حسین رہے آباد شراب خانہ فضل حق دے نال مدام ساقی

س — سکر اندر مست محو ہو کے چھٹاں قید اس صوم صلوٰۃ ساقی
خوف بود نابود نابود ہووے پیواں آب حیات ظلمات وچوں
منزل یار والا رستہ نظر آوے سورج چمک پوے کالی رات وچوں
شیشے قلب دے وچ حسین ویکھاں سوہنی ذات محبوب صفات وچوں

ش — شوق شراب دا جام پی کے کیتی ترک نمازیاں تے
شراب خانے دیوچ مقام کیتا لذت چکھ کے مفتیاں قاضیاں نے
جنگ نفس اندر زاہد ہار گئے فتح پائی شرابیاں غازیاں نے
ظاہر نشہ خراب حسین بخشا باطن نشے اندر پاکبازیاں نے

ص — صاف کرے دلاں کالیاں نوں نشہ انہیاں نوں دوربین کردا
نشہ کافراں دے قفل کھول دائے مغروراں نوں زیر زمین کردا
پڑدے پاڑ دائے نشہ غافلاں دے بے یقیناں نوں بایقین کردا
حسین بخش جیہے خاکسار تائیں نشہ پلک وچہ تخت نشین کردا

ض — ضرور شراب دے پین والے محرماں وصل محبوبیاں مان دینے
تار نشے اندر نظر تیز ہوندی بھید نظر آون آسمان دینے
نقشہ لامکان دکھاوندے نے پڑدے جالدا خودی گمان دینے

حسین بخش نشے وچہ مست ہو کے عاشق رمز محبوب دی جاندے نے
ط طمع دیاں اکھیاں بند کر کے نشہ دور کرے غمناکیاں نوں
نشے وچہ عجیب تاثیر ڈیکھی پاک کردا ہے کل ناپاکیاں نوں
نشہ حوراں دے راگ سناوندائے کھول ویندائے کناندیاں تاکیاں نوں
جتھے ملے نہ ڈھوئی فرشتیاں نوں حسین نشہ پہنچاوندا خاکیاں نوں

ظ ظاہر شراب دے پین والے مشہور بدنام جہان دے تے
باطن بحر عرفان دے ہین تارو وسنیک ایہ لامکان دے نے
رند نشے دے وچہ غریق رہندے نے رفیق ایہ رب رحمان دے تے
نگہبان جہان حسین بخشا واقف رازعیاں نہان دے تے

ع علم عرفان دا کھل گیا جنہاں ٹھوٹھیاں نشے دیاں پیتیاں نے
مسجد چھوڑ کے گئے شراب خانے نمازاں عشقدیاں جنہاں نیتیاں نے
نشہ خالص تاثیر اکسیر رکھے پاک کردا ہے کل پلیتیاں نے
نشے وچہ حسین جو مست ہوئے موجاں وصل محبوب دیاں لیتیاں نے

غ غور کر ساقیا عاجزاں تے پیالہ نشہ نکال خمار وچوں
تار نشے اندر مست محو ہو کے سناں الخذ آواز ستار وچوں
جوش نشے دے وچہ بیہوش ہو کے گاواں راگ توحید اسرار وچوں
حسین باغ عرفان دے وچہ رہئے ڈیراپٹ کے اس سنسار وچوں

ف فضل دی کریں نگاہ ساقی تیرے دوار میں آن کے تنگ بیٹھا
چادر ننگ ناموس دی سروں لاہی شراب خانے دا ہو ملنگ بیٹھا
سر سختیاں زمیاں جھل لیاں دیوا بال کے دیکھ پتنگ بیٹھا
حسین بخش خدا دے واسطے دا تیتھوں جام شراب دا منگ بیٹھا

ق قسم مینوں سچّے رب دی ہے نشے باجھ میرا مندا حال ساقی
شراب خانے دا جندرا کھول جلدی صراحی آتشی خاص نکال ساقی
نشہ پیال جو اگ تھیں تیز ہووے دیوے دہم خیال نوں جال ساقی
دم دم حسین پکار رہیا نشہ پیال ساقی نشہ پیال ساقی

ک کفر اسلام نوں اِک جاتا من لیا شراب دیاں مستیاں نے
دلوں روزے نماز دی ترک کیتی اساں کرتیاں بُت پرستیاں نے
ڈیرا ساقی خانے اندر لا بیٹھے پرہیز گاری دیاں چھوکیاں بستیاں نے
حسین بخش شراب دے جام اُتوں وار سٹیاں ساقیا ہستیاں نے

ل لال شراب دا کھول شیشہ نشہ پلٹ کے جام بھرپور کر دے
حاجت رہے نہ پھیر موا تیاں دی اک جام دے نال مخمور کر دے
نشہ پیندیاں سار تاثیر ہووے پردہ دوئی دے تے خودی دا دور کر دے
حسین بخش نوں نشے دی تار اندر سُولی چاہڑ کے شاہ منصور کر دے

م مُل نہیں میرے پاس ساقی خواہش مند ہیں تے میری جان لے لے
جان لیاں بھی حق ادا ئی نا ہیں میرا مذہب تے دین ایمان لے لے
جیکر ایہے بھی نہیں رضا تیری تاں ہیں ویکھناں دو نویں جہان لے لے
حسین بخش دا نہیں اعتبار ساقی ضامن نبی تے رب رحمان لے لے

ن نک اوپر میری جان آئی ہلنوں دیہ شراب شتاب ساقی
ٹوٹ وچہ پیا لوٹ پوٹ ہاں میں میری جان نوں لکھ عذاب ساقی
مر گیا جے نشے دی ٹوٹ اندر میری موت بھی ہوگ خراب ساقی
کر کرم دی نظر حسین اُتے نکل چلی ہے جان بے تاب ساقی

و وقت نزع قریب آیا تو بنا نشے دا مکھ چوا دناں جے

میری میت نوں نشے تھیں غسل دینا توشہ قبر تے نشہ لے جاوناں جے
منجا چک لے جان نشئی میرا کسے صوفی تے ہتھ نہ لاوناں جے
حسین بخش دفنا کے قبر اندر اُپر قبر دے نشہ چھکاوناں جے

ھ ہور نہ کیتا ہے عمل کوئی عمر نشے دے وچ گذار چلے
اگے جا کے کی جواب دیساں نیک عمل نہ بدھا ہے مول پلے
خلقت پڑھیگی کھول اعمال نامے عمل تُلن گے کل دے بُرے بھلے
حسین بخش نشے دی تار اندر ہور ہواں گے مست مجذوب جھلے

لا پیا شراب دا جام پی کے سستی غفلتاں دے پردے پاڑ سُٹاں
بیلہ جھاڑ جو حرص ہوا والا اگ نشے دی بال کے ساڑ سُٹاں
آوے تاں اس جان بے تان اندر ڈھوں خودی والے پہاڑ سُٹاں
حسین بخش رقیباں تے دوتیاں دی برکت نشے تھیں جڑ اکھاڑ سُٹاں

الف آئے جو ایس شراب خانے ساک سین تے یار بیزار ہوئے
سر جھلیا بھار ملامتاں دا سارے جگ دے وچہ خوار ہوئے
یار آن کے ٹھوکراں لاوندے نے ایس مست ہو شکر گذار ہوئے
لکھ شکر احسان حسین جاتا دفتر ساقی دے وچہ شمار ہوئے

ی یار شراب وصال پی کے بدنامیاں لعنتاں جھل بیٹھے
ہر کوئی آن کے مار دا سل سانوں ایس چلے ہو مچل بیٹھے
کسے نال نہ ونڈ وہار ساڈی دخل چھوڑ کے بے دخل بیٹھے
لاہ ننگ ناموس ملنگ ہو کے حسین یار دا گُوجڑا مل بیٹھے

سی حرفی دوم

الف

اکھیاں دتیاں رب تینوں کی دیکھنایئں رب رحمان نوں دیکھ
کاہنوں ڈھوھنایئں وچ مسجداندے طلبگار ہیں کِسے انسان نوں ویکھ
فی انفسکم رب ہے آپ کہندا جیکر نہیں اعتبار قرآن نوں دیکھ
سِرّ سِرّی دی رمز حسین بخشا جُسّے وِچہ توُں اپنی جان نوں دیکھ

ب

باجھ تیرے کوئی ہورنا ہیں اکھیں کھول کے ویکھ اسرار اندر
پردا اپنے آپ دا آپ ہیں توُں دوئی ساڑدے عشق دی نار اندر
نحن اقرب الیہ من حبل الورید ہے آپ کہندا جھاتی پا سکے ویکھ لے یار اندر
انا الحق پکار حسین بخشا مست محو ہو عشق دی تار اندر !

ت

ترک سجدا غیر سندا آپ ساجد تے آپ مسجود ہیں توُں
سجدا غیر کرنا کم مُشرکاں دا آپ عابد تے آپ معبود ہیں توُں
وحدت وچہ کثرت، کثرت وچہ وحدت آپ جان تے آپ وجود ہیں توُں
واحد لاشریک حسین بخشا وچہ زمین آسمان موجود ہیں توُں

ث

ثابت ہویا رمز عشق دی تھیں جان ہور نا ہیں جانی ہور نا ہیں
کثرت وچہ ہو کے ہویا عبد احد بندہ ہور نا ہیں بانی ہور نا ہیں
وچہ علم عرفان دے نظر آیا کاتب ہور نا ہیں کاتی ہور نا ہیں
واحد لاشریک حسین بخشا موجودات اندر ثانی ہور نا ہیں

ج

جال ویہ عشق دی نار اندر خودی اپنی ہو خدا بندے

ذرا اپنا آپ پچھان کھاں توں اُتو نہیں ہیں خاص ہما بندے
من عرف نفسہ نقل عرف دیئے ظاہر ہووے وچہ بحر وحدت غوطہ لا بندے
طلب غیر دی شرک حسین بخشا اِک ذات ہو ما سوا بندے

ح حرف اکو عین غین سندا اک نقطیوں غین سداوندائے
نقطہ کٹ دیئے غین عین ہوندا ایہو فرق سانوں نظر آوندائے
محرم مجرم دونوں اکو شکل ہوندے نقطہ بڑا فسا د بناؤندائے
نقطہ جیم دا کٹ حسین بخشا مجرم خاص محرم بن جاوندائے

خ خوف ناہیں مرن جیون سندا جد عشق حقیقی دی رمز پائی
وَلَا خَوْفٌ عَلَیْہِمْ وَلَا ھُمْ یَحْزَنُوْن ہوئے جنہاں اک دینال پریت لائی
اَلْعِشْقُ نَارٌ یُحْرِقُ مَاسِوَی اللہ اگ عشق نہ چھوڑ دی خودی کائی
عینک عشق دی وچہ حسین بخشا صورت اپنے آپ دی نظر آئی

د دیکھ لیوے سو ہتے یار تائیں ہستی اپنی تقیں جے کوئی دور ہووے
سر دیوے تاں یار دا بھیت لیوے ثابت سولی تے وانگ منصور ہووے
سر دتیاں باجھ نہ ملے ڈھوئی سر دیوے تاں نظر منظور ہووے
شعلے عشق دے وچ حسین بخشا سر بھیج کے نور وچہ نور ہووے

ذ ذرا ناہیں خبر انھیاں نوں جھگڑے وچہ دوئی متھا کسدے نے
فتوے کفر دے دیوندے عاشقاں نوں آپ شرک تے کفر وچہ وسدے نے
وچوں اپنے نفس دی خبر ناہیں مکھی وانگ وچہ حرص دے پھسدے نے
خودی وچہ غرقاب حسین بخشا دیکھ عارفاں نوں دُر نس دینے

س رب دے عاشقاں صادقاں نوں دین مذہب اسلام درکار ناہیں
شرک کفر وتوں سینہ صاف ہویا نیکی بدی دے بھی روادار ناہیں

خوف دوزخاں دا خواہش جنتاں دی حور غلمان دے بھی طلبگار ناہیں
شادی غمی تھیں فارغ حسین بخشا باجھ دید سخن ہور کار ناہیں

ز زہد ریاضتوں ترک کیتی چھُٹ گئی ہے جان عذاب وچوں
پھوکدے مصلے تے توڑ تسبیح فتویٰ ملیا ایہ عشقدے باب وچوں
پگڑی پاڑ جامہ لیر لیر کیتا پیالہ پیتا جد خاص شراب وچوں
نی مع اللہ دا سبق حسین بخشا پڑھیا خاص توحید کتاب وچوں

س سجدے کردیاں عمر گذری سینہ صاف نہ ہویا کدورتاں تھیں
اک خاص کعبے متھا رگڑ آئے نفس پاک نہ ہویا کدرتاں تھیں
اِک دھرمسالہ اندر رہے خالی پوجا کر دینے پچھ ٹھہورتاں تھیں
بے پرواہ خدا حسین بخشا اِکناں لبھ لیا صورتاں تھیں

ش شوق تینوں جیکر وصل دائے رستہ پُچھ جا کسے پتنگ کولوں
جان تلی تے رکھ تیار کرکے کرسنگ نہ نفس دے جنگ کولوں
مس قلب دی نوں پارس نال رگڑیں خاص رنگ ہو رنگ بدرنگ کولوں
موتوقبل انت موتو دے مغلیاں نوں آپچھ حسین ملنگ کولوں

ص صادق ہوکے رستے عشق اندر قدم رکھدے قدم منصور اُوپر
انا الحق دا سولی تے مار نعرہ جان وار دے یار دے نور اُوپر
موسیٰ وانگ دیدار کر ویکھ جلوہ ربّ ارنی پکار کوہ طور اُوپر
سجدہ شرک دا چھوڑ حسین بخشا عاشق نہیں نوں حور قصور اُوپر

ض ضرب لگی جسنوں عشق والی دُنیا دین کار وکجا رہیا
اس نوں شہر شریعت قرار ناہیں پریم نگر جہڑا اجھاتی پا رہیا
العبادت شرک بعد الوصول حق دا صلاں دے حضرت نبی رسول فرما رہیا

ہویا وصل وصول حسین بخشا جد آپنا آپ گوار ہیا

ط طلب کریندیاں عمر گذری پایا بھیت نہ کسے کتاب وچوں
وچہ مسجداں دے گوکاں مار تھکا ملیا رب نہ کسے محراب وچوں
جنگل بیلیاں ندے وچہ ڈھونڈھ چکا نظر آیا نہ ندی نالاب وچوں
عکس یار دے چہرے دا نظر آیا حسین بخش پیالے شراب وچوں

ظ ظاہر ہووے بھیت یار دا ال علم باطنی پڑھیں گورداسیاں تھیں
سونا خالص ہی تانبیوں ہو جاندا آسکھ دوا شناسیاں تھیں
جیکر دُرّ معانی دی لوڑ ہووَن حاصل ہوون گے عارفاں حاصیاں تھیں
جھگڑے بحث دا علم حسین بخشا جیکر پڑھنا ئیں پڑھیں ملواسیاں تھیں

ع عشق حقانی دا ہویا غلبہ عقل ہوش وجود تھئیں دُور ہویا
سُدھ بُدھ ناہیں ہستی اپنی دی اندر باہر سارا نور دنور ہویا
جدھر دیکھنا ہاں شعلہ نظر آوے اکو نور ظہور معمور ہویا
کُل زمیں آسمان حسین بخشا روشن وانگ پہاڑ کوہ طور ہویا

غ غرق ہویا وچہ بحر وحدت ئیں توں دی کجھ جُدائی ناہیں
حد ذات صفات دا وصل ہویا شکل غیر کدھرے نظر آئی ناہیں
اکو نور ظہور معمور ہونا اوتھے دُوئی نوں کتے رسائی ناہیں
ذات حق دے وچہ حسین بخشا ذات غیر دی ذرا سمائی ناہیں

ف فارغ ہویا مخلوق وچوں جو کوئی عشق اندر قدم پاوندائے
ہستی اپنی عشق دی اگ اندر عاشق وانگ پتنگ جلاوندائے
اوّل عاشق نوں عشق فنا کردا پھر آب حیات پلاوندائے
حسین بخش پھر عشق نقیب ہوکے واصل ذات دیناں کراوندائے

ق قادر بے انت دا انت ناہیں ویکھو کیسی ایہ کھیڈ رچا رہیا
کتے وِچ مکان دے وسدا اے کتے لامکان کہا رہیا
کتے حاکم تے کتے محکوم ہو کے اُوپر اپنے حکم چلا رہیا
ہر رنگ دے وِچ حسین بخشا رنگ رنگ دی تار بجا رہیا

ک کتے ایہ تخت تے کرے شاہی کتے کروائے نگر گدائیاں تے
کتے قہر دی ہتھ تلوار پھڑی کتے گردناں آن جھکائیاں نے
کتے وصل اندر موجاں مان رہیا کِتے کٹیاں سخت جدائیاں نے
کتے ہسدا رہے حسین بخشا کتے رو رو دے دوہائیاں تے

ل لیٹ رہیا کتے خاک اُتے کِتے کیتیاں نرم وچھائیاں نے
کتے چتر سرداری دا جھول رہیا کتے سہلیاں ٹوپیاں پائیاں نے
کتے کھڑا اپکار دا رب ارنی کتے لن ترانیاں لائیاں نے
حسین بخش کتے فتویٰ قتل دتا کتے پھانسیاں سولیاں پائیاں نے

م مُنہ اکھیں کن بند کر کے شکل یار دی رکھ ٹکا اندر
لَا اِلٰہ دے وِچ توں لا ہو کے اِلّا اللہ دا سبق پکا اندر
جھاڑو لَا اِلٰہ تھیں سینہ صاف کریں اِلّا اللہ دا دیوا جگا اندر
حسین بخش فانی سمجھ آپ نائیں شکل یار دی رہے بقا اندر

ن نفی اثبات دا خیال رکھیں متاں چک جاویں اِس کار کولوں
اس شغل دے وِچ مشغول رہویں توبہ ترک کر گل گفتار کولوں
رستہ مشکل تے خوف ہے دشمناں دا بچیں نفس شریر مکار کولوں
حسین بخش وجود دے وِچ ویکھیں پیدا ہوندیئے کی اسرار کولوں

و واسطے محنتاں طالباں دے عارف راہ ایہو فرما گئے

آپ مُورتاں نوں چکنا چُور کرکے لامکان سدھا گئے
جل بل کے نُور دی نار اندر نام ہستی داکُل مِٹا گئے
واصل حق دے ہوئے حسین بخشا رمز عشق دینوں جھڑے پا گئے

لا ہمہ اوست اندر پہنچ عاشق حقیقت ویکھ کے بہت حیران ہوئے
اوتھے وہم قیاس دی جاناہیں خلقت وچہ پھر دے پریشان ہوئے
وچہ خلق خالق فرق دسے ناہیں ایسے نُور دیوچہ غلطان ہوئے
فنافی اللہ دے وِچہ حسین بخشاہیں عبد تے خاص سُلطان ہوئے

ل لوک آکھن خفتی عارفاں نوں فتوے کفر دے دے کے مار دینے
خلقت وِچہ ناہیں قدر عارفاں دالوک کیتاں وانگ دُرکار دینے
ویکھ عارفاں نوں غیرت وچہ آون مُنہ وٹدے تے نک چاپھڑ دینے
عاشق گودڑی وچہ حسین بخشا راکھے باطنی کُل سنسار دینے

الف اُلّو آندے بھانے باز اُتّو فرق پیندا ہے وِچ اُڈاریاں دے
تارُو منتارُو شوہ وِچہ جاکے ترپین آپے اندر تاریاں دے
خاک سونا چاندی اکو نرخ وکدی نکھڑ جان گے آپ نیاریاں دے
اوپر سان چڑھا حسین بخشا جوہر نظر آون تلواریاں دے

ی یار دا قُرب حصُول کرکے شرک۔ کفر۔ اسلام تھیں پاک ہوئے
دُور دُور ہوئی وحدت نظر آئی نحن اقرب والے پردے چاک ہوئے
وچہ بحر وحدت غوطہ مار بیٹھے خوف خطریاں تھیں بیباک ہوئے
ہو یا وصل وصول جدعاشقاں نوں حسین بخش وارث لولاک ہوئے

سی حرفی سوم

الف	آدم ہے ظاہر الفظ میرا باطن معنیاں وِچ خدا دیکھو
ب	باور نہیں میرے کہن اوپر نحن اقرب دی رمز نوں چا دیکھو
ت	ترک کر کے ہستی اپنی نوں چشم باطنی کھول صفا دیکھو
ث	ثابت ہووے سچا قول میرا حسین بخش جے خودی گوا دیکھو
ج	جدا نہیں لفظ معنیاں تھیں معنے لفظ دے وِچ نہان دیکھو
ح	حال ایہو جسم رُوح دا ہے جسم آدم تے رُوح رحمان دیکھو
خ	خدا جُدا دا لفظ اکو نقطہ دوئی دا وہم گمان دیکھو
د	دُور کر کے نقطہ دُوئی والا حسین بخش دی ذات پچھان دیکھو
ذ	ذات میری ذات ربدی ہے ثابت ہویا ایہ علم توحید وِچوں
ر	راز نہاں عیاں ہویا پایا بھید ایہ نفس دی دید وِچوں
ز	زُہد ریاضتوں ترک کیتی چھٹے قید تقلید تجرید وِچوں
س	سمجھ حسین نہ آوندی ہے ایس رمز دی علم شنید وِچوں
ش	شمع جلی جلوے یار والی اندھیرا شک تے شیشے دا دُور ہویا
ص	صاف ہویا شیشہ قلب والا وِچوں نور محبوب ظہور ہویا
ض	ضرورت نہ رہی عبادتاں دی عابد جیدوں معبود حضور ہویا
ط	طلب حسین وصال دی سی طالب نظر مطلوب منظور ہویا
ظ	ظاہر کیتا اسرار تائیں وگدا وہن نہ جاوندا ٹھلیائی
ع	عالماں انھیاں ظالماں نے منصور سُولی اُپر سلیائی
غ	غرق ہوئے خونی بحر اندر جنہاں حق دے راہ نوں ملیائی

ف	فارغ حسین ہے خوف موتوں راضی ہوکے موت نفس جھلیا ئی
ق	قدر کی عشق دی زاہداں نوں جھہڑے حوراں بہشت دیاں منگدینے
ک	کدی نہ پہنچن وصال اندر جھہڑے موت عذاب تھیں سنگدینے
ل	لا اندر عاشق لا ہو کے خونی موت دے بحر تھیں لنگھدینے
م	مُورکھاں نوں ذرا سمجھ ناہیں سچے قول حسین ملنگ دینے
ن	نفی وچوں اثبات ہویا ایہو نور ہے شمس منصور والا
و	ویکھ لیا شک دُور ہویا ایہو نور سی خاص کوہ طور والا
ہ	ہور ناہیں کوئی ظاہر باطن۔ اوّل آخر ہے ایہو ظہور والا
لا	لیا پچھان حسین جس نے اُٹھ گیا سُو خوف حشور والا
الف	اپنے آپ دی قید اندر دھوکے باز آپے دھوکا کھا رہیا
ی	یا د کرے اپنے آپ تائیں مولیٰ ہو کے بندہ کہا رہیا
	آپے فی انفسکم دی خبر دیوے نحن اقرب اندر ڈیرا لا رہیا
	کُلُّ شیئٍ محیط حسین بخشا ہر شئے اُوپر گھیرا پا رہیا

ابیات مختلف

ساڈی ذات صفات خدا دی ہے کثرت وچہ آ عبد کہا بیٹھے
بر قعہ میم دا مُکھ تے پہن کرکے احمد احدوں نام بدلا بیٹھے
سجدے کردیاں دے متھے گھس گئے جدوں اندر آسن لا بیٹھے
جتھے ذات صفات توں ظاہر ہوئی اوتھے لاشریک کہا بیٹھے
خاص وِچہ وحدت عام وِچہ کثرت کتے ظاہر تے کِتے چھپا بیٹھے

خاص خاص ہوئے عام اور ہوئے کتے واصل تے کتے جدا بیٹھے
لاخوف ہوئے خوف خطریاں تھیں بھیت اپنے آپدا پا بیٹھے
وچ دوزخاں سڑن حسین بخشا جہڑے دوئی اندر دھوکا کھا بیٹھے
جے کر یار نہ سامنے نظر آوے متھا مسجد اندر گھسا دناں کی
رب نظر نہ آیا جے بیت ربی سنگ اسود نوں دیکھنے جا دناں کی
سینہ صاف نہ ہویا کدورتاں تھیں جمنا گنگا اندر غوطہ لاوناں کی
جیکر جان دا خوف حسین بخشا بھیت عشق حقیقی دا پاوناں کی
ویکھو عشق دے ونج بیوپاروچوں کی کھٹیاں عاشقاں کھٹیاں نے
جہڑے عشق دے جال وچہ آپھا سے جڑاں دین تے دنی تھیں پٹیاں نے
وچہ دیس پردیس خوار ہوئے مجھکہ دکھ مصیبتاں کٹیاں نے
پچھ حال حسین ملنگ کولوں عشق کیتیاں جڑ ترٹیاں نے
لا مذہب دے نال پریت لاکے اسیں دین تے مذہب ونجا بیٹھے
گٹھڑی ننگ ناموس حیا والی وچ بحر عمیق روہڑا بیٹھے
ناہیں خوف رہیا مرن جیون سندا جیون اپنے تھیں چت چا بیٹھے
حسین بخش آئے کجھ کھٹنے نوں ہتھوں اپنا آپ گوا بیٹھے
ایس عشق حقیقی دے بحر اندر ہستی اپنی اسیں روڑھا بیٹھے
عزت ننگ ناموس نوں دور کرکے شرابخانے اندر ڈیرہ لا بیٹھے
جسم جان ایمان نوں ویچ دتا اک جام شراب چڑھا بیٹھے
تار نشے اندر مست محو ہوکے فکر دو جہان مٹا بیٹھے
نشے وچہ اسرار دا علم دا کھلا علم فقہ حدیث بھلا بیٹھے
خودی دوئی حسین تھیں دور ہوئی گھنڈ نحن دا یار اٹھا بیٹھے

باہر ڈھونڈ رہیا ملیا یار ناہیں اندر کھول کُنڈا جاں ہیں جھات پائی
وچہ گٹھ اندھری دے چھپیا سی اندر گیا ہیں تاں ملاقات پائی
عشق بدنامی درد غم چارے سوہنے یار تھیں ایہ برات پائی
لیا دین تے یار نے کفر دِتا حسین بخش دیکھو کی سوغات پائی
میرا عشق کافر، کافر عشق دا ہیں میرا دھرم تے دین اسلام ناہیں
نہ ہیں پڑھاں نماز نہ کراں پوجا میرا جاپ تے ورد کلام ناہیں
نہ ہیں کراں کھیتی نہ ہیں بھراں ہالہ جینوں پاپ تے پُن تھیں کام ناہیں
نہ ہیں کراں شرک نہ شریک میرا نیک نام نہ ہیں بد نام ناہیں
نہ ہیں رکھاں روزہ خواہش ورت ناہیں نہ ہیں پڑھاں کلمہ جپاں رام ناہیں
تارک دھرمسالہ ٹھاکردواریاں تھیں مینوں وچہ مسیت آرام ناہیں
خاص لامکان مکان میرا غیر تھاں مکان مقام ناہیں
خوف بود نابود نابُود ہویا حسین خاص محرم میرا عام ناہیں
سبّاں چھیدیاں بیٹھ کے حال میرا ہمرازاں نوں حال سنانیاں ہیں
اربعہ عناصر دا چرخہ رنگیل میرا تکلا خاص توکل دا پانیاں ہیں
پیڑی بنھ کے صدق یقین والی ماہل خیال دے نال بھرانیاں ہیں
پروٹے لا اندر الّا اللہ گوہڑا پُونی نال پریت وٹانیاں ہیں
گادون عشق دے وچہ مشغول ہو کے تند نفی اثبات دا پانیاں ہیں
حسین بخش توں مینوں لین آو تاں اسی واسطے داج بنانیاں ہیں
جان دے کے لیا خرید جانی سیتو گھاٹڑا ایس بیوپار ناہیں
ذات یار بقاء درکار مینوں اتے اپنی جان درکار ناہیں
اساں اپنی توڑ چڑھا دینی بے وفائی دا کجھ اقرار ناہیں

عاشق ہو کے جان دا خوف رکھے ڈوّے عاشقاں وِچ شمار ناہیں
اساں سوچ لیا جسم جان فانی اس دم دا کجھ اعتبار ناہیں
فانی شئے دے کے لئی چیز باقی کوئی مجھ جیہا ہوشیار ناہیں
سیّاں دیکھ بیکار انہوں کرن طعنے میرے حال دی جہنانوں سار ناہیں
سوہنے یار دی دید نا باجھ مینوں ہور سمجھ دا کم تے کار ناہیں
بحر عشق دے وِچ غرقاب ہاں میں جسدی حد حدود کنار ناہیں
لہر بحر دی روہڑ کے لئی جاندی۔ موجاں وِچ میرا اختیار ناہیں
بیڑی عقل دی ٹٹ کے غرق ہوئی تختہ اک ہویا اظہار ناہیں
اگا دسے ناہیں پچھا دور رہیا جان غوطیاں وِچ قرار ناہیں
خونی بحر اندر لکھ آفتاں نے کوئی ہویا سلامت بھی پار ناہیں
کھیڈ عشق دی وِچ حسین بخشا ایسا کون جس نوں ہوئی ہار ناہیں
علم عقل سندا غلط نظر آیا جد عشق میرا اُستاد ہو یا
جس روز دا علم عرفان پڑھیا زُہد اتے پرہیز برباد ہو یا
علم عقل عمل تنے دور ہوئے قید مذہب دی وِچوں آزاد ہو یا
دُوئی دُور کر دیکھ حسین بخشا نحن اقرب والا ارشاد ہو یا
پایا خاص وصال جمال دلبر جد خودی دا پردہ اُٹھایا ئیں
واحد ذات میری مینوں نظر آئی جد وحدت اندر قدم پایا ئیں
کثرت وِچ ہو کے طلب گار آیا وحدت وِچ مطلوب کہایا ئیں
ذات دیکھ حسین صفات اندر مولی آدمی ہو کے آیا ئیں
دین عشق ایمان سلوک میرا اہل کتابیاں وِچ کتابی ہاں ئیں
شیعاں وِچ شیعہ سُنی نال سنی تے وہابیاں وِچ وہابی ہاں ئیں

وِچ نمازیاں پڑھاں نماز رل کے تے شرابیاں وچ شرابی ہاں میں
رِنداں وچہ حسین نوں رِند دیکھیں خرابیاں وچہ خرابی ہاں میں
میرا بھیت معلوم نہ عامیاں نوں ہر رنگ اندر پنہاں ہاں میں
وحدت وچہ میری ذات واحد خالق خلق زمیں آسمان ہاں میں
کدے وانگ خلیل جلیل پیارے نار وچہ رحمت نگران ہاں میں
کدے وانگ نبی اسمٰعیل تنا کر چھُری حلق تے بند دہان ہاں میں
کدے وانگ یوسف ننگا جسم سارا چاہ وچہ دیو غلطان ہاں میں
کدے وانگ یعقوب محبوب باجھوں اکھیں زار نزار گریان ہاں میں
کدے مثل زلیخا دے حال میرا وچہ ہجر دلبر ہندلوان ہاں میں
کدے یوسف دیوانگ بازار اندر قیمت وچہ ارزاں گران ہاں میں
کدے وانگ محبوب ایوبی ربی صابر وچہ خوراک کِرمان ہاں میں
کدے زکریئے دیوانگ حال میرا آرہ بھرے تے بند زبان ہاں میں
کدے دیکھ چمکار انوار ربی موسے وانگ بیہوش حیران ہاں میں
کدے وانگ عیسیٰ ہووے حال میرا تا زم سیر سفر آسمان ہاں میں
کدے وانگ رسول معراج کارن پہونچنا خاص ہی لامکان ہاں میں
کدے وانگ صدیقؓ رفیق صادق ثابت صدق یقین ایمان ہاں میں
کدے مثل عمرؓ دُرّہ عدل پھڑ کے وچہ شرع رسول ردان ہاں میں
کدے وانگ عثمانؓ حیا سینتی اوپر نبیؐ کریم قربان ہاں میں
کدے مثل علیؓ ذوالفقار پھڑ کے قاتل قوم کافر نافرمان ہاں میں
کدے وانگ حسینؓ رضا اندر کھڑا وچہ شہادت میدان ہاں میں
کدے وانگ منصورؒ مخمورؒ ہو کے غرق بحر عمیق عرفان ہاں میں

کدے وانگ شمس تبریز عاشق رسوا بدنام جہان ہاں ہیں
وچہ سالکاں دیکھ سلوک میرا وچہ صوفیاں دے سلطان ہاں ہیں
زاہد زاہداں وچہ حسین بخشا تے وچہ رندی مستان ہاں ہیں
جد خودی دے وچہ غرقاب ہیساں سوہنا یار بھی وچہ حجاب ہے سی
نہ سی اپنے آپ دی خبر مینوں نظر خلقت دا عیب ثواب ہے سی
عیب اپنے ول دھیان نہ سی اکھ باطنی روح نقاب ہے سی
اکھ باطنی کھول کے نظر پائی کوئی نہیں جہان خراب ہے سی
خودی جور ہوئی دور ہوئی اندر دیکھیا ذات وہاب ہے سی
خودی گئی حسین وصال ہویا پردہ خودی دا سخت عذاب ہے سی
خودی وچہ خدا کہان والے داخل دوزخاں وچہ مجہول ہوئے
فرعون ۔شداد ۔نمرود ۔ کافر دقیانوس ناری نامعقول ہوئے
بخت نصر ۔ ہامان ۔ لندھور جیہے خودی وچہ ایہ حکم عدول ہوئے
خودی وچہ خدائی دا دم مارن سر اتہاں دے قہر نزول ہوئے
منصور شمس خودی دور کیتی انا الحق کہیا مقتول ہوئے
فنا فی اللہ دے وچہ حسین بخشا عاشق سچ بولے مقبول ہوئے
عین عین ہاں نہیں شین شک ناہیں قاف قائم دائم میری ذات بندے
عین شین تے قاف دے لفظ وچوں موجودات ہوئی موجودات بندے
عین شین تے قاف جے نہ ہوندا ہرگز نہ ہوندی کائنات بندے
عین شین تے قاف درکار تیرے حسین بخش تینوں پچھ لے بات بندے
عین شین تے قاف دا لفظ پڑھ کے تفسیر حدیث گل کھل گئی
بھلے برے اعمال نہیں نرک کیتی رمز عشق والی جد کھل گئی

گیا نفع نقصان دھیان وچوں کیسی دا پریم دی جھل گئی
تکرار عشق دے وچہ حسین بخشا خودی مل تقادی ٹل گئی
نہ سی خالق تے نہ مخلوق ہے سی ہویا خالق مخلوق ظہور عشقوں
خالق خلق کیتی خلقوں ہویا خالق کل سلسلہ ہویا مشہور عشقوں
واحد ذات نوں جاندا کون ہے سی کثرت واحدوں ہوئی منظور عشقوں
واحد وچ ڈیرا لا بیٹھا نام رکھ محمدی نور عشقوں
فرش زمین آسمان تے چند تارے ہوئے دوزخ بہت معمور عشقوں
آدم جن ملائک تے دیو پریاں پیدا ہوئے غلمان تے حور عشقوں
مرسل نبی رسول تے خاص مومن واحد نور تھیں ہوئے بھرپور عشقوں
گنہگار فاسق بدکار کافر نار وچہ پہنچے ہو مغرور عشقوں
جنہاں اپنا اصل پچھان لیا فارغ خطریوں ہوئے مسرور عشقوں
جھہڑے وچہ دوئی بیڑا ڈوب بیٹھے غرق خودی ہو کے رہے دور عشقوں
خودی گئی تے خاص خدا ہوئے پردے خودی دے ہوئے نے چور عشقوں
بود وچہ نابود موجود دیکھو لاشس بول پئی منصور عشقوں
عاشق جان کے جان گواوندے نے مرن عاشقاں نہیں دستور عشقوں
حسین بخش بھی شور پکار کردا ایڑ بھج کے ہویا منور عشقوں
عشق پیر میرا طالب عشق دا ہیں طلبگار ہاں خاص دیدار عشقوں
بھاویں جان ایمان نقصان ہووے ہرگز ہاں نہ کدی انکار عشقوں
لوں لوں اندر عشق رچ گیا عقل ہوش ہو گیا فرار عشقوں
جدھر دیکھتا ہاں عشق نظر آوے خالی سدا نہیں سنسار عشقوں
جان دین کارن یئی نیار ہویا زندگانی تھیں ہویا بیزار عشقوں

نامرد ناہیں ڈر کے مُڑاں گا بَیں قتل ہوواں گا تیز تلوار عِشقوں
جُسّہ دیکھ میرا اگے زخم کاری رُم رُم ہویا انگار عِشقوں
رخت خوشی آرام دا اُٹھ لیا فوج غماندی ہوئی اسوار عِشقوں
جسم وچہ النبڑا اگ دا ہے اچن چیت پے گیا چمکار عِشقوں
موسیقار دا نگوں میرا حال ہویا پئی اچانکی نار عِشقوں
وانگ طُور میرا جسم چُور ہویا وجد وچ ہو کراں پُکار عِشقوں
مُوسے وانگ میری ہوش گُم ہوئی ہرگز رہی نہ جسم دی سار عِشقوں
بازی جان دی لا کے چال بُھلی اُلٹی زد پئی کھادی ہار عِشقوں
کارن سُکھ دے عشق دہا جیا سی تھوں ملیا ہے دُکھ ہزار عِشقوں
اُٹھے پہر فریاد فریاد کُوکاں ہر دم روناں ناں زار و زار عِشقوں
مرض عشق دی کُجھ دوا ناہیں بھاویں کُجھ لے وچ بازار عِشقوں
بعضے آکھدے موت دوا اِسدی اَیہہ غلط ہے موت فرار عِشقوں
اگے عشق دے موت بھی فوت ہوندی غالب چیز نہ کوئی جرار عِشقوں
ذات عشق دی رب دی ذات دیکھی بھیت عشق دا ہویا اظہار عِشقوں
دید باز عاشق رمز سمجھدے نے جان مذہب ذنا جنہاں دار عِشقوں
چادر خودی دی تان کے سویں جہڑا خبردار نہ ہو اسرار عِشقوں
رمز عشق دی سمجھ کی غافلاں نوں سمجھے سوئی جو ہویا بیدار عِشقوں
سیر کیتا وجود دے باغ اندر رنگ رنگ دے کھڑے گلزار عِشقوں
حسین عشق دی عجب بہار دیکھی ظاہر ہوئے مخفی اسرار عِشقوں
دھو کے باز ایہہ یار بہروپیا ہے عدم وچہ ہی سی بے نشان بیٹھا
عالم نیستی تھیں وچہ ہست آئی ہستی وچہ ڈٹھا پنہان بیٹھا

شرع وچہ جد دل پڑچول کیتی ثابت ہویا تد دں لامکان بیٹھا
طریقت وچہ جد دل نیں قدم پایا ڈٹھا پیر دی شکل وچہ آن بیٹھا
حقیقت وچہ حقیقت معلوم ہوئی شاہ رگ نیڑے تینوں تان بیٹھا
معرفت اندر رنگ ہور ڈٹھا ہر رنگ اندر ہو عیاں بیٹھا
کتنے حاکماں تے کرے حکم جاری بادشاہاں دا ہو سلطان بیٹھا
کتنے پکڑ مسکینی فقیر ہویا بھکھاں فاقیاں وچہ حیران بیٹھا
کتنے وچ مسیت نماز پڑھدا کتے کرے تلاوت قرآن بیٹھا
کتنے دھرمسالہ اندر تلک لا کے پوجا پاٹ دے وچہ دھیان بیٹھا
کتنے کھول تفسیر قرآن دی اوں وچ موناں وعظ سنان بیٹھا
کتنے وچ رندی مے خانے اندر نشے وچہ سرشار مستان بیٹھا
کتنے وچ بازار ہو یار اندر لین دین دا کھول دوکان بیٹھا
کتنے مرد تے کتے رن بن کے کم کار دے وچہ غلطان بیٹھا
کتنے ترک کر کے کم کار سارے ڈٹھا عشق دا چلہ کمان بیٹھا
کتنے ساہد نے سنت مہنت ہو کے وچہ چیلیاں کرے گیان بیٹھا
کتنے ہو محبوب مرغوب سوہنا کرے حسین داستان گمان بیٹھا
جان عاشقاں دی قتل کرن کارن پکڑ تیر تلوار کمان بیٹھا
کتنے ہو عاشق صادق صدق سینی ڈٹھا قتل دے وچہ میدان بیٹھا
کتے غالب تے کتے مغلوب ہو کے آپے اپنا آپ آزمان بیٹھا
کتنے نور اندر کتے نار اندر کتنے عاقل تے کتے نادان بیٹھا
کتنے اپنے آپ تھیں رہیا غافل کتنے آپنوں آپ سیان بیٹھا
حسین بخش بھی بار بہروپیئے نوں ہر روپ دے وچہ پچھان بیٹھا

ذرا سوچ کھاں اپنے آپ اندر انا الحق کو کیندڑا کون ہے سی
منصُور دے سُولی چڑھان کارن او تھے فتوے دہیندڑا کون ہے سی
فتویٰ قتل دا ملیا قرآن وچوں اوہ حکم لکھیندڑا کون ہے سی
جد لاش نوں ساڑ کے خاک کیتا خاک وچہ بولیندڑا کون ہے سی
سجدہ غیر دا کرن حرام ہویا اوہ حکم سنیندڑا کون ہے سی
بُت آدم دے وچہ اسرار کی سی انتے سجدہ کریندڑا کون ہے سی
جنہاں صدق دے نال سجود کیتا اونہاں ابہ سمھیندڑا کون ہے سی
سجدہ کرن توں ابلیس انکار کیتا ابلیس بھولیندڑا کون ہے سی
جنہاں ولاں تے کفر دی مہر لگی اوہ مُہر لکیندڑا کون ہے سی
سِدھا راہ جو چھوڑ گمراہ ہوئے اونہاں راہ بھلیندڑا کون ہے سی
موجودات ایہ نیست نابود ہے سی ہستی وچہ اُٹھیندڑا کون ہے سی
خاک آب ہوا تے اگ اندر حسین میل ملیندڑا کون ہے سی
جھاتی پا نیکے دیکھ وجود اندر کی ایس دے وچہ اسرار ہیگا
رنگا رنگ دی باہر خوشبو آوے شاید ایس دے وچہ گلزار ہیگا
لکھاں خواہشاں ایس نفس باہر آون اندے وچہ کیڑا خواہشدار ہیگا
صدر سینیوں حکم صدور ہوندے ایس صدر دا کون سردار ہیگا
کتنی رعیت انے کیتا ملک اس دا انتے فوج دا کی شمار ہیگا
کی نام تے ذات دا کرن ہے ایہ اسدا کون دشمن کون یار ہیگا
اٹھے پہر وجے باجا جنگ والا اسدا کس دے نال تکرار ہیگا
اسدی صلح کرا حسین بخشا صلح وچہ راضی کرد گار ہے گا
چادر خودی دی تان کے صُبح ویلے کتنا ہیساں ڈِٹھی خواب یارو
ڈِٹھ وچہ پیا لوٹ بوٹ ہاں میں ساقی آن پلایا شراب یارو

پردے وچہ جو پردہ نشین ہیسی ظاہر ہو بیٹھی لاہ نقاب یارو
میرا صبر قرار فرار ہویا اس دا دور ہو گیا حجاب یارو
حسن رشک مہتاب دا نظر آیا جسم جان ہو گیا بے تاب یارو
جلوہ دیکھ حسین حیران ہویا دنیا دین ہو گیا خراب یارو

شیشہ قلب ہے حق دے دیکھنے دا رنگ خودی چڑھیا کالا آہو یا
نال نفی اثبات دے صیقل کیتا زنگ دور ہو گیا صفا ہویا
صورت اپنے آپ دی نظر آئی حسن اپنے تے مبتلا ہویا
خواہش رہی نہ غیر دے دیکھنے دی اوپر اپنے آپ فدا ہویا

غلطی نقطے دی فرق سی معنیاں دا سمجھ وچہ خدا خدا ہویا
نقطہ جیم دا خ تھیں بدل حسین بخش خدا خدا ہویا
اللہ ملیا ناہیں پھر یا ملک سارا ہن ہیں سمجھ لیا ہیں تاں آپ اللہ
بھیڑی بندگی عمر برباد کیتی پیا مگر شیطان دے راہ بھلا

ہن ہیں چھوڑ مسیت نصیحت پکڑی دل لاہیا شرم حیا بلا
حسین بخش آ بیٹھ شراب خانے پیالہ پی شراب ہو مست جھلا
حد جام شراب دا پور پیتیا نشے وچہ کباب بنایا ہیں
مردار نوں بھن کباب کیتا لذت شوق دیناں بیٹھ کھایا ہیں

اکھیں گٹ ہویاں دل مست ہویا یار سامنے سد بہایا ہیں
حسین بخش محبوب دے مکھ اتوں دین مذہب نوں گھول گھمایا ہیں
ظاہر مسلمانی باطن بے ایمانی نفع ایہیں تھیں کسے نہ پایا ئے
ایسی مسلمانی کولوں ترک کیتی سر عشق دا کفر اوٹھایا ئے

قبلہ چھوڑ کے یار دے بت اگے ہتھ بنھ کے سیس نوایا ئے
بت خانے دے وچہ حسین بخشا بت وجہہ اللہ نظر آیا ئے

جد کفر اندر ہِس پیر پایا پر دہ دین ایمان دا پاڑ گیا
توبہ توب پکارہ ایمان نٹھا اندر واڑ بہنوں کنڈا مار گیا
اندر بُت خانے بُت یار دے نوں منتھا ٹیکیا دلوں قرار گیا
حسین بخش پئیں بُت دی ڈگیا ہیں قوت دین ایمان دی ہار گیا
اگ عشق دی بال کے کریں پوُجا غم دین تے دُنی دا سٹنا ئیں
نہ کرنکر نوں کال سو کال دالا نہ کجھ بیچیا تے نہ کجھ کٹنا ئیں
پوری یاری کرھیت نہ دیویں لوکاں انہاں شنا ہڈیاں تھیں کی ڈٹنا ئیں
ٹھگ ٹھگاں دا ٹھگ حسین بخشا جے کر زندگی تھیں نفع کھٹنا ئیں
ملاں کہن کافر کلمے کفر آکھے ایس کفر کولوں ناہیں عار مینوں
میرا کفر جے یار قبول کیتا ناہیں دین اسلام در کار مینوں
دین چھڈیاں یار دا وصل ہووے ایہو دولتاں لکھ ہزار مینوں
حسین بخش نہ مُڑاں گا کفر ولوں بھاویں دیہن عالم سُولی چاہڑ مینوں
ملاں نت اکاوندے آہینوں پنج وقت نوں پڑھیں نماز میاں
فرض سُنت اتے نفل وتر وسن نالے کہن نواں وضو ساز میاں
ہتھ بنھ قبلے ول مکھ کر کے کر رکوع سجود نیاز میاں
حسین بخش اس راہ عشق دے تھیں ملاں تھین ناہیں محرم راز میاں
عاشق عشق دی پڑھن نماز ہر دم کسے وقت نہ کرن قضا میاں
سجدہ بُت خانے بُت یار دے نوں مذہب عاشقاں وچہ روا میاں
جد ذات الست اذان کہی کلمہ آکھیا ہیں قالو بلٰے میاں
وضو ساز یا ہین وحدانیتی دا اِس وضو دا بھنڈر نہ کا میاں
اساں عشق دی اِک رکعت نیتی قیامت تیک نہ ہوگ ادا میاں
حسین بخش دُعا ایہ منگناں ہاں رہواں وچہ رضا رضا میاں

الف | آماے گل لامبنوں، میںنوں جالنا پیا پردیس مائے
پُنّوں ڈھونڈ نے نوں کیچم جاونی ہاں گل گھت نے کھُلے کیس مائے
سر چھائی پائی تن بھبم لائی گل کفنی پائی جوگن دبس مائے
اج آخری میں حسین بخشاوت آونا ں نہیں ایس دیس مائے

ب | بس دھیا دس رکھ جیا کھیڈ ہس دھیا دبلا ٹال سستی
کیچم شہر سینڈا ڈور اتھوں اوتھے پہنچنا بہت محال سستی
پنّوں ہوت بدنیت دی پریت ہی نیک نیت ہو سرت سنبھال سستی
بیٹھ گھت پر دلبی حسین بخشا دُکھ سُکھ بیٹھی گھر جال سستی

ت | تا ہنگ دیدار دلدار دی نے جنتا گھت کے چت اداس کیتا
سُکھی وسدیاں ہسدیاں رسدیاں نوں سیکھ ویکھ مائے جوگن خاص کیتا
خاطر یار دلدار اُجاڑ چلی گھر بار اُجاڑ کے ناس بیتا
اس سک دلدار غمخوار دی نے حسین بخش تائیں سُکھی واس کیتا

ث | ثابتی صدق یقین سینی دلوں ہو مومن آکھے لگ دھیا
ماں باپ دا عاق ناپاک جھڑا روز حشر سڑسی وچہ اگ دھیا
کہے لگ میرے کیچم وگ ناہیں شناسا جگ کہسی وچہ جگ دھیا
پچھے ٹھگ نہ وگ حسین کیچم داغ لا نہ باپ دی پگ دھیا

ج | جانی ہاں حق ماپیاں دا ایہہ دس میرے کی دس مائے
کنڈی گھت میرے دل عشق والی گیا طرف کیچم پنّوں دس مائے
حال حال کُوکاں وال وال میرا وچ جال برہوں گیا پھس مائے

حسین بخش لے چلیا بنھ برہوں پیا دہ نگر لگا کمر کس مائے

ح حال نہ حال ونجا موئی جال جاں بیٹھی شتابا کھٹ دھیا
ماری منت تیری وت وت تینوں لواں منت نیں وت ایہ کٹ دھیا
اج لج رکھیں پرے کج ساڈے کر پنج خیال ایہ سٹ دھیا
حسین بخش ایہ سٹ سرسٹ ناہیں سانوں بولیاں نال نہ پھٹ دھیا

خ خبر کی مجھ دی نندھ مائے تن لگے تے حال معلوم ہووے
دُکھی دکھی دا حال کی جاندا ئے غم جاندا جو مغموم ہووے
حال سخی دا پوچھیئے سخی کولوں ناہیں خبر جو جند را نسوم ہووے
حسین بخش بدنامیوں عاشقانوں متھوں عشق دی دھوم ہووے

د دغا کیتا دغے باز پنّوں دغے باز نخیں باز آسیئے نی
سرسٹ تینوں گھر سٹ گیا کاہنوں نسدیاں دے مگر نسیئے نی
جوگن ویس تو دیس پردیس پھر کے کی کھٹنا ایں سچ دسیئے نی
لبیک لاں شریک حسین بخشا اسیں شہر اندر کیکر وسیئے نی

ذ ذرہ ناہیں سنگ ننگ وی فی سنگ ننگ تھیں اسیں اٹنگ مائے
دُکھ جالناں تے پنّوں بھالنا ایں ایہو عاشقاں دا رنگ ڈھنگ مائے
انگ وانگ پتنگ نسنگ جالاں سفر سنگ جالاں فی سنگ مائے
حسین بخش جے سنگ نخیں سنگ رہی کیکر یار لنگاں بناں سنگ مائے

ر رب سبب کرجب تینوں سٹے قہر غضب دی سٹ سسی
کڑک کڑک سر کڑ کدی جھڑک لوپے پھڑک پھڑک مریں جھب ایٹ سسی
لاڈاں نال تینوں پال پال کے نی شہرت جگ اندر لئی جیت سسی
جگی پٹ ہولوں ماپے پٹیئے نی حسین بخش جوں چوڑ چوپٹ سسی

ز — زنجیر تقدیر اسیر کیتی ناہیں پیش تقدیر تدبیر مائے
مولا جاندا جان دا فکر ناہیں ایہہ جان دا فکر ضمیر مائے
خاطر یار دلدار اُجاڑ جنگل بیلہ بار بہ درویشاں پیر مائے
حسین بخش سر پر ظاہیر ہو کے بھاویں ہو جاوے لیر لیر مائے

س — سخت کرخت ہے رخت رستے بدبخت نہ نخل دل چل دسیا
نخل وانگ کریل تے جھل جنگل جل بل مرسیں بناں جل دھیا
چھوڑ جھل تے جل دل گھر سیتی بیل وچہ بھگے تر تجن بل دسیا
دیاں مت چھوپے گھت کت چرخہ حسین بخش نہ کریں خجل دسیا

ش — شوق نہ رہیا سہیلیاں ندا دسر گئی چرخے سندی کات مائے
ناہیں خوف حیات وفات دا نی ایہو عشق سندی کرامات مائے
سجن وچہ حیات جے جھات پاوے ہے نجات کل دُور آفات مائے
عاشق وچہ وفات حیات رہندے حسین بخش تحقیق بجھ لے بات مائے

ص — صبر کر پُنوں دی دوستی تھیں تینوں ایہ فراق کی لگ گیا
ہے پُچھ بلوچ دل تیرا دغے باز دغا دے کے ٹھگ گیا
شاید سمجھ کیہڑی قوم تینوں راتو رات سیتی چھڈ بھگ گیا
حسین بخش کی اوسدے مگر دیناں جہڑا توڑ پریت نے وگ گیا

ض — ضرب لگا نہ بولیاں دی مندے بول برے بولیاں بولیاں نی
پُنوں شاہزادہ نے میں شاہزادی کمذات کہیں نہ گولیاں نی
ناہیں دوس پُنوں ہوتاں ظالماں تے رابتیں بولاں نشے دیاں کھولیانی
شراب پیال لے گئے حسین بخشا سُتی ہی رہی مائیں ڈوبیاں نی

ط — طعن جہان دے لاں کارن تینوں پال بیٹھے اسیں تھل ستی

نفع ایہ سانوں پائے کہہ ستی کہے گئی تینوں دا جبل رسیا
اج لج رکھیں پردے کج ساڈے اُچی گج ناہیں کہت حل رجھیا
کرعقل سبے عقل حسین بخشا ریوا عقل والا جتنوں گل دسیا

ظ ظلم فراق دا جرن اوکھا کون بال رنڈ پیڑا جال دائے
بلی بال ناہیں میں ہاں ہاں بال ہائے مینوں خیال جمال وسال والے
خالق خلق دا رازق رزاق مالک ایسا کر جو سے نوں پال دائے
پالنہار ستنسار حسین بخشا اتے لکھی برات نہ ٹال رائے

ع عشق بلوچ دا پالنے لوں کاہنوں چائیاں ایڈ دیریاں نی
راہ سخت اوجاڑ بگھیاڑ باندر شیراں چیتر بالنے واٹاں گھیریاں نی
دکھ پاوسیں تے پچھتا وسیں توں یاد رکھ نصیحتاں میریاں نی
حسین بخش بے رب نوں یاد کریں شاید آن کرے ہینوں پھیریاں نی

غ غرق میں بحر عمیق اندر ایتھے پیش نہ چل دا زور مائے
نوک ٹوک کرکے مینوں روک ناہیں نی میں مراں مڑاں بھنور مائے
نی میں جان دیساں نہ میں جاندیساں بنھن جاوندیوں لباداں موڑ مائے
ہنوں باجھ نہ ہور حسین بخشا دسے سخت عذاب جیوں گور مائے

ف فرض فرماں ماں باپ دائے کیتا آپ فرمان رحمان دھیا
بے فرمان نقصان ایمان کردا ایہو جان فرمان قرآن دھیا
جان جان نادان انجان ہو یوں نہیں کجھ دھیان ایمان دھیا
حسین بخش بے من فرمان میرا رہی امن ایمان تے جان دھیا

ق قسم مینوں ہنوں خصم دی نی جسم بھسم ملکی بیجم جا وساں گی
بھاویں جان ایمان نقصان ہووے قول عشق دا پال دکھا دساں گی

بارہ بار پکارہ آکھاں بس تے جاونوں باز نہ آوساں گی
حسین بخش نہ پوُ خیال ببرے بس تے عشقنوں نسا غ نہ لاوساں گی

ک کہی گئی سدھ بدھ تیری ندھ رہی نہ سُرت سر بر بچی
رستے نخل مارو دنیا جل مارو بھاڑ جھنڈ کر بر کنڈیر بچی
بھڑک بھڑک مرے بھڑک بھڑک پنچھی وسپ کرکدی قہر قدیر بچی
حسین بخش ایہہ مجھ نوں سمجھدائے تینوں لئی جاندی تقدیر بچی

ل لادوا قضا مائے قضا ہون نہ مول قضائیاں نی
عاشق وچہ رضا رضا رہندے سر جھلیاں رب رضائیاں نی
دُکھ سُکھ مصیبتاں بھکھ مائی دُھروں عاشقاں سر اُٹھائیاں نی
حسین بخش آرام حرام کر کے عیش عشر ناں منوں بھلایاں نی

م من خدا رسول تائیں رُبیاں ہُندیاں ایڈ دلیریاں نی
راہ سخت اوجاڑ بگھیاڑ باندہ شیراں چیتریاں تے واٹاں گھیریاں نی
دُکھ پاوسیں نتے پچھتاوسیں نوں یاد رکھ نصیحتاں میریاں نی
حسین بخش جے رب نوں یاد کریں نشانہ آن کرے پنوں پھیریاں نی

ن نہیں قرار پلکار مینوں بناں یار غمخوار دلدار مائے
ماہی وانگ ماہی کُنڈی گھت پھاہی ماہی مار جیوں میر شکار مائے
نی میں بھڑکدی پھڑکدی دیکھنے نوں موہوں موت منگاں ہو بیزار جائے
حسین بخش پیارے دے باہجھ مینوں سیز ہ جیوناں نہیں درکار مائے

و وگ گئی کہی لگ گئی شہرت جگ لئی سر جھل ستی
کہیا تتیئے تتی نوں تایائی سینہ سڑ گیا جل بل ستی
جوڑ توڑ کر کے جوڑ توڑ ناہیں ہتھ جوڑ رہی گھر چل ستی

موڑ موڑہ انموڑ جواب دیویں حسین بخش کلیجڑے سل سسی
ہ ہوڑنا موڑنا چھوڑ دیویں ہویا عاشقاں مڑن محال مائے
حال حال کُوکاں سال سال تینوں من سوال تے چھڈ خیال مائے
محرم حال ناہیں حال عاشقاں تھیں مویاں بعد وصول وصال مائے
عاشق وچہ وفات حیات رہندے حسین بخش تھیں پچھ لے بات مائے
لا لا فراق دا گیا مینوں جا ویں سٹ بچی جادیں سٹ بچی
پٹ بٹ مر سال تیرے دکھ اندر سینہ پھٹ بچی سینہ پھٹ بچی
گھر چوڑ چوپٹ نہ وسدیاں نوں نائیں پٹ بچی نائیں پٹ بچی
حسین بخش تھیں کچھ اولاد دی نی ڈاہڈی سٹ بچی ڈاہڈی سٹ بچی
الف اللہ حوالڑے تیس اسیں فی امان اللہ فی امان اللہ
تسیں دیس تے اسیں پردیس چلے نگہبان اللہ نگہبان اللہ
منگ خیر دعا خدا کولوں ہو رحمان اللہ ہو رحمان اللہ
جان بین مابین حسین بخشا رکھے دھیان اللہ رکھے دھیان اللہ
یار تیچھے خوشی عیش عشرت سسی لذ ناں چھوڑ تیار ہوئی
دکھ درد مصیبتاں جھل سرتے جان تھلاں دیو چہ فرار ہوئی
سسی موئی تے پنوں ہمار پتی جدوں خواب اندر اُس نوں سار ہوئی
آیا قبر اوپر لگا رون پنّن قبر پاڑ سسی دی پھاڑ ہوئی
قبر وچہ وڑیا پنوں جان دتی اوڑک دوہاں دی اک مزار ہوئی
حسین بخش یاری دوہاں توڑ چاہڑی سسی عاشقاں وچہ سردار ہوئی

آفتاب عالم پریس لاہور